

Ecloga VIRGILII prima
Sapphico carmine, reddita ab
Augustino Richardsono in
artibus Bacchalaureo.

Personæ
Melibœus Tityrus.

Melib. **T**V cubans fagi patulæ sub vmbra,
Lætus agrestem meditare musam,
Edocens syluas resonare versus,
Tityre fœlix.

Finibus nos at patriæ relictis
Exules, cheu, fugimus miselli,
Atque tam nobis bene culta quondam
Linquimus arua.

Tu tamen latus resides in vmbra,
Tityre, & syluas facis (ó beate)
Vt sonent laudes Amarillis alta
Voce decoræ.

Tityr. Otium nobis Melibœe tantum
En deus fecit, deus ille semper
Est mihi, nostrum dabit huic ouile
Sæpius agnum.

Ille permisit virides per agros
Vt boues errant, veluti solebant,
Me vides ipsuni calamo canentem
Carmen agresti.

A

Hoc

Melib. Hoc tibi non inuideo; sed vsque
Miro; & tanto magis vsque miror:
Turba quod fiat fremitusque campis
Vndique totis.

Aeger en istinc abigo capellas
Protinus: fessis noua prata quærens,
Hanc tamen, vix hanc pedibus labantem
Tityre duco.

Inter hic densas corylos, gemellos
(Proh dolor) nudæ silici reliquit
Spem gregis nostri, pariens, & esse
Desijt vltra.

Læua mens nobis modo non fuisset,
Sæpè prædixit Iouis arbor alti
Hoc malum, vidi, memini, timendo
Fulmine tacta.

Sæpius cornix crocitans ab alta
Ilice, hæc olim mala præcinebat:
Datamen paucis deus iste qui sit
Tityre nobis.

Tityr. Quam vocant vrbe Melibœe Romam,
Stultus huic nostræ similem putaui,
Sæpe pastores modo quo tenellos
Pellimus agnos.

Sæpe sic noram canibus catellos,
Matribus sic & similes notaram
Capreas, paruis ego comparare
Magna solebam.

Hæc, tamen tantum caput inter vrbes
Extulit, quantum virides Cupressi
Inter Actæis celebrata ripis

Viminatenta.

Mole

Melib. Mole curarum mihi iam grauato
Ede; ni forsan tibi sit molestum,
Quæ fuit Romam tibi seruienti

Causa videndi.

Tityr. Grata libertas: mihi quæ refusis
Sera; sed tandem mihi quæ refusis,
Barba cum canis caderet capillis

Candida facta.

Nos vbi fessos Amarillis ipsa
Occupat, mentem Galatea nostram
Liquit, insani procul & recedunt

Illius ignes.

Namque (nonnunquam dubitem fateri)
Dum foret nobis Galatea curæ,
Non erant curæ pecudes, nec est spes

Liber ut esse in.

Victimæ septis licet exijssent,
Casei & pingues premerentur vrbi;
At domum nunquam grauis ære nobis

Dextra redibat.

Melib. Mœsta quid sanctis Amarilli diuos,
Ipse mirabar, precibus fatiges:
Pendeant, vel quid patereris alta

Arbore poma.

Tityrus nobis aberat relictis,
Voce te fontes & opaca pinus,
Voce te syluæ simul arboresque

Sæpe vocabant.

Tityr. Quid miser demum facerem, malignæ
Fœda vix vitans iuga seruitutis,
Nullibi diuos licuit magisque
Cernere promptos.

Nuper hic illum iuuehem videbam,
Cui dies senos mea bis quotannis
Ara fumauit Melibœe plena
Pinguibus agnis.

Ille responsum dederat petenti
Primus, & nostra prece motus aurem
Lenis admouit facilem, querenti
Talia reddens.

Quin boues per me (pueri) licebit
Pascitis quondam velut assuetis
Sub iugum fortes studio colendi
Mittite tauros.

Melib. O senex plusquam quater ô beate
Sat manent ergo tibi rura tuta,
Obtegat quamuis lapis, & palustris
Pascua iuncus.

Non inassuetum grauibus nocebit
Pabulum fætis, procul hinc recedat,
Dira vicini pecoris luesque

Nec male perdet.

Ergo tu fœlix capies opacum
Frigus, hic inter salices virentes,
Et sacros fontes, & amoena notis
Flumina campis.

Hinc tibi sepes apibus referta,
Pasta quæ florem tenerum salicti
Suadeat somnos placidos inire
Sæpe susurro.

Amputans lignum tenerasque frondes
Carmen hinc fundit latitans sub alta
Rupe, quod binas tibi dormienti
Mulceat aures.

Cura

Cura quin raucae tua quae palumbes
Sunt, suos edent gemitus, ut olim,
Exeret vocem querulam nigerque
Turtur ab ulmo.

Tityr. Ergo pascentur prius in sereno
Qui vagabantur per aperta rura
Huc leues illuc canibus fugati
Aethere cerui.

Quin immo pisces mare destitutos
Linquet, & Parthus grauis atque Teuto
Iam pererratis utriusque terrae
Finibus ibit.

Ebiber Tigrim ferus ille Teuto,
Ebiber velox Ararimq; Parthus,
Quam queat nostro decus eius oris
Pectore labi.

Melib. Nos at in terras domibus negatas
Ibimus, Creten Scythiamq; pigram,
Pars, & à toto penitus remotos
Orbe Britannos.

En dies vñquam veniet secunda
Qua videns pauper mea regna quamuis
Parua, mirari potero measque

Carpere messes?

Impius nunquid feret arua miles
Ista, tam nostris perarata bobus,
Barbarus nunquid segetes & istas

Miles habebit?

Ecce quo tandem miseros reduxit
Dira lis nostris inimica rebus,
En quibus nos ô miseri feraces

Seuinus agros.

Quo

Quo libet ponas Meliboee vites
Ordine, eduras scrito pyrosque,
O meæ quondam pecus ite foelix
Ite capellæ.

Non ego, non vos viridem per herbam
Fusus ab celsa potero videre
Rupe pendentes, tenerumque posthac
Carpere gramen.

Musa iam prorsus mea conticescet:
Siue florentem cythiseum capellæ,
Siue carpetis salices amaras,
Non ego pascam.

Tityr. Hic tamen mecum tibi si libebit
Noctis hoc possis recubare tuto,
Hic enim frondes dabit arbor alta
Ecce virentes.

Poma sunt nobis quoque mitiora,
Sunt nuces, sunt hic etiam fauique,
Quin & est pressi tibi si placebit,

Copia lactis.

Omne villarum procul ecce fumat
Culmen, & Phœbus caput abdit vndis:
Iamque maiores veniunt ab altis

Montibus umbræ.

F I N I S.

